

28 – Dinsdag 14 Mei 2019

Doordat het hertstel zo voorspoedig verloopt, begint het bij mij nu ook steeds meer te kriebelen. Zeker nu Cees heeft gezegd dat ik vrijwel zeker voor het weekend naar huis kan.

Thuis zal het ook nog wel even moeilijk worden, want ik ben er natuurlijk nog niet. De lap vlees in mijn mond moet slinken zodat ik beter kan praten en op den duur weer kan drinken en misschien kleine beetjes kan eten. Ook mijn been zal nog even tijd nodig hebben, hoewel dat tot nu toe redelijk snel gaat. Ik loop elke dag een paar keer door het ziekenhuis en dat wordt steeds makkelijker.

Toen Sharon Gisteren met Casey op bezoek kwam zijn we nog even naar Cees toegelopen. Erna stond verbaasd te kijken toen ik aan haar balie stond. Ze was van plan om bij “de patiënt” langs te komen, maar in plaats daarvan stond ik nu opeens bij haar. Cees was niet op de poli, maar Erna ging gelijk bellen of hij nog in het

ziekenhuis was. Een paar minuten later stond Cees voor onze neus. In zijn kamer legde hij de situatie nog eens aan Sharon uit, zodat het ook voor haar helemaal duidelijk was.

Het helemaal verwijderen bleek helaas onmogelijk. Er zitten nog kankercellen. Nu preventief iets doen heeft ook geen zin of je moet gaan experimenteren, maar daar heb ik weinig trek in. Mocht de kanker zich toch weer openbaren, dan kunnen er alsnog maatregelen, zoals bestralen genomen worden. Maar zoals gezegd is de kans ook aanwezig dat mijn lichaam het zelf oplost. Ik had nog nooit gehoord dat je lichaam dat zelf kon doen, maar nu ik dat weet maak ik me helemaal geen zorgen meer, want de wil en kracht om te knokken heb ik wel.

Nadat Sharon en Casey vertrokken waren kwamen ook Charley, Jeroen en Richard nog even langs. Even gezellig ouwehoeren over van alles en nog wat. Ze hadden ook nog een zoi kaarten van klanten uit de zaak meegenomen, dus ik had weer wat te lezen. Zo lief dat iedereen zo meeleeft. Het

is maar goed dat ik vrijdag waarschijnlijk naar huis mag, want anders hadden ze me naar een grotere kamer moeten verhuizen om de kaarten kwijt te kunnen.

Het lopen gaat lekker, natuurlijk voel ik het wel maar het gaat steeds beter. Ik loop nu op mijn gemak vanaf mijn kamer naar de parkeergarage en terug, en dat is een pokkeneind hoor. Vraag maar aan mijn vader.

De zaalarts kwam vanmorgen ook weer langs met het team. Omdat er een paar andere artsen bij waren, vroeg ze nog een keer naar de kaart met de aparte tekst. Inmiddels is het aantal kaarten verdrievoudigd, dus het was even zoeken. Ook voor haar is het geen probleem als ik vrijdag naar huis ga.

In principe mag ik vrijdag ook pas gaan proberen te slikken. De zaalarts was zichtbaar verbaasd dat ik dit nog niet stiekem geprobeerd had, dus dat ga ik zo maar even doen dan. De logopediste komt in ieder geval donderdagmiddag al langs om me te helpen met enkele handigheidjes. Ik heb nog maar zo'n 20%

van mijn eigen tong over. Het nieuwe stuk neemt de functie van een echte tong niet over, dus het zal best even pittig worden om het eerste slokje weg te krijgen. Probeer zelf maar eens een slokje te drinken zonder je tong te bewegen. Het zijn van die dingen waar je nooit over nadenkt, tot je ze nodig hebt.

Ik kom gelijk even terug op het bovenstaande. Ik moest het toch gelijk even proberen. Een klein slokje water lukt hoor, dus dat weet ik alvast voor als ik vrijdag een slokje water mag proberen.....

Cees stapte ook net nog even binnen. Morgen is hij weer voor 3 weken naar het buitenland, dus hij kwam even gedag zeggen. Hij vroeg me: "Heb je het een beetje verwerkt, of doe je daar niet aan?" Natuurlijk heb ik wel momenten gehad dat ik het even niet zag zitten, maar die momenten zijn zo goed als verdwenen. Dat komt mede door de lieve mensen om me heen.

Ik ga lekker stiekem een bak koffie drinken. Tot morgen!